

in Weenen en in Rouaan. Herhaaldelijk kwam daarbij de Conventie van Parijs ter sprake en de onderafdeeling voor Europa heeft in 1935 te Brussel een wijziging van de Parijsche Conventie ontworpen, die in 1937 te Weenen is goedgekeurd. Het staat nu aan de Regeeringen om elkaar uit te noodigen, deze wijzigingen te bespreken en eventueel aan te brengen. Wie zal de kat de bel aanbinden? Op historische gronden zou de Fransche Republiek het initiatief dienen te nemen, maar ik zou wel willen, dat het ornithologisch zwaartepunt van Europa hier vóór ging en dat is Nederland. Dan komen we nu eens niet met de nachtschuit.

De wijzigingen zijn geheel in overeenstemming met de ontwikkeling van de wetenschap, de ontwikkeling van de menschheid, zoowel stoffelijk als geestelijk, de houding van den mensch jegens zijn medeschepselen. Zij houden behoorlijk rekening met de eischen van de economie, met de belangen van landbouw, veeteelt, jacht en visscherij, ook nog met de kooivogels. Maar dit alles op streng wetenschappelijken grondslag en gelegenheid latend tot aanpassing (juist als in onze Vogelwet 1936). Op voorstel van de Nederlandsche Sectie is er een nieuw artikel bij gevoegd betreffende de gevaren van stookolie, lichtbakens, draadleidingen. Daarnaast de stichting van vogelreservaten en het bevorderen van de vogelbescherming bij de jeugd.

Alleen om dit artikel reeds zouden we de herziening van de Conventie van 1902 wenschen. Niet omdat wij Hollanders dat balletje opgeworpen hebben, maar omdat het zaken betreft waar we al tientallen jaren om worstelen en die alleen internationaal kunnen worden geregeld.

Het zou zoo heelemaal passen bij ons Prettige Nederland, wanneer onze Regeering dit varkentje zou wasschen.

JAC. P. THIJSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

A. C. OUDEMANS.

De heer Dr. A. C. Oudemans vierde 12 Nov. j.l. zijn tachtigsten verjaardag. Wij bieden dezen stoeren geleerde onze hartelijke gelukwenschen aan, niet alleen met bewondering voor zijn veelzijdig wetenschappelijk werk, maar vooral om de hartelijke belangstelling en vriendschap, die hij ons Tijdschrift reeds dadelijk bij de oprichting heeft betoond en waarin hij nooit is verflauwd. Zijn voorbeeldige „Opmerkingen bij het lezen van De Levende Natuur” waren ons tot grooten en welkomen steun en hielpen het jonge blaadje aan het zoo wenschelijke prestige. Hij leverde een onovertreffelijk voorbeeld van welwillende opbouwende kritiek. Daarvoor nogmaals onze dank.

De Redactie van De Levende Natuur.

Strandvervuiling. „Ik dacht dat wordt vandaag cokes zoeken” had de strandjutter al in September gezegd, toen hij een keer op het strand was gekomen en al die zwarte krobbels in de verte in het vloedmerk zag liggen. Maar dat was tegengevallen, want bij het oprapen bleken de, op het gezicht steenkoolachtige stukken, uit een taaie, kneedbare, zwarte asfalt- of teersubstantie te bestaan. Een onaangenaam, slecht ruikend en strand bedervend product, dat de strandwandelaar al dadelijk deed denken aan tankbooten, drijvende olievelden en verongelukte of rondtobbende „teervogels”.

Wat in die dagen was aangekomen bleek echter nog maar een klein gedeelte te zijn van de groote voorraad, die de zee nog verborgen hield en die, onder invloed van golfslag en getijstroomen allicht nog her- en derwaarts, voor de kust werd langs gedreven. Tijdens de storm van 23 Nov. '38 deponeerde de zee opnieuw een nog grootere hoeveelheid langs de duinvoet onzer stranden. Hier en daar waren het breede zoomen waar de penetrante lucht gestadig boven

hing. En tusschen de vele knobbels van de gangbare stuitergrootte waren nu ook klodders gekomen van vuistafmeting. Een enkele zelfs als een zwarte Edammerkaas.

Het gaat hier werkelijk om geweldige hoeveelheden. Ik zelf zag het te IJmuiden en Kamperduin en vernam dat het bij Casticum niet beter was. Dat is al een afstand van 30 km.

Aangenomen, dat het spul niet opnieuw weer wordt aangevuld, zal de zee het toch nog vele malen in de vloedlijn heen en weer moeten sjouwen en zal het nog heel wat moeten stuiven voor alles weer is toegedekt. Het ware wenschelijk, dat het zoover kwam, voor aleer in het komende jaar de duizenden weer verschijnen om te genieten van zee en strand.

IJmuiden, A. SCHERMER.

Het vuile strand. (IJmuiden, 24 Nov. 1938).

Aalscholvers eten Krabben. In „British Birds” van 1 November '38 vinden we een aardig bericht over aalscholvers. Bij Scapa Flow wordt nog altijd bergingswerk verricht op de daar in 1918 verzonken oorlogsvloot. De duikers, die er werken op een diepte van 20-25 meter, vertellen, dat zij dikwijls op den bodem van de zee Gekuipte en Gewone Aalscholvers ontmoeten, die daar jacht maken op kleine groene krabben. De vogels loopen en kruipen over den grond, daarbij ook gebruik makend van hun vleugels. Jammer genoeg wordt er niet bij verteld, hoe lang de vogels onder water blijven.

T.

Een Witte Spreeuw. Op 13 Nov. ontdekte ik in den Polder onder Vlaardinger Ambacht tusschen een koppeltje spreeuwen een wit exemplaar. Alleen de borst was licht-grijs (lichter dan bij z'n soortgenooten) en overigens was de vogel volkomen wit. De witte vogel werd door de anderen geheel als hun gelijke beschouwd, zooals ik dat ook meermalen bij musschen heb kunnen constateeren.

Aangezien ik nooit eerder een albino spreeuw gezien heb, zou ik gaarne vernemen of deze wel meer waargenomen worden.

Schiedam.

A. DE JONG.

Er zijn herhaaldelijk berichten over albino spreeuwen ook in de D. L. N. geweest, o.a. in Jg. VI blz. 148 en Jg. XII blz. 129.

J. Hs.

Late Boerenzwaluwen. Hedenmorgen te 9.45 werd ik ten zeerste verrast, door het getijl van een paar voorbijflitsende boerenzwaluwen (*Hirundo rustica* L.). Ik heb voor de les even een ogenblik benut om beter waar te nemen. Herhaaldelijk kwamen de diertjes voorbij, schijnbaar druk op muggenjacht. Twijfel is absoluut uitgesloten, temeer daar ik hedenmiddag er wederom drie aantrof in de Dr. Schuitstraat. Die van v.m. zag ik op het Carel Hendrik Moensplein. Nu liggen beide aangegeven plaatsen slechts $\pm$ 100 m uit elkaar, zodat het best dezelfde exempl. kunnen geweest zijn. Dit vermoed ik temeer, omdat ik onmiddellijk doorfietsende van Dr. Schuitstr. naar C. H. Moensplein, ze op deze laatste plaats nu niet aantrof. Daar ik al jaren „liefhebber” in onze zangvogels, durf ik vergissing uit te sluiten.

Beverwijk, 7 Nov. 1938.

J. H. HULS.

Vogeltrek in 1938. De reeks van Atlantische depressies in September heeft grooten invloed uitgeoefend op den vogeltrek en althans de massale aankomst van de Bonte Kraaien vertraagd. Intusschen heeft de 22ste October zijn alouden roem gehandhaafd. Op mijn lievelingsplek in de Haagsche Westduinen was ik in den vroegen morgen getuige van een massalen trek van spreeuwen, lijsters, kievitten, kraaien met schattingen in vele duizenden. De 23ste bracht minder.

T.